

meligt at fordybe sig heri. Det er altsaa med den allerstørste Tilfredshed, at jeg for mit Vedkommende baade som Forsørgelsesteoretiker og som kommunal Praktiker hilser den opnaaede Samstemmighed mellem alle Partier i Udvalget. Jeg gør det ogsaa, fordi det vidner om, at der i Rigsdagen er en udpræget Interesse for at faa en praktisk og fornuftig Ordning af Forvaltningen, og det forekommer mig, at dette er af stor Værdi, fordi det for Befolkningen i al Almindelighed er omtrent lige saa vigtigt, hvorledes Forvaltningen særlig af den sociale Lovgivning er ordnet, som hvilket Indhold Lovene har. At der i forvaltningsmæssig Henseende endnu kan være mange Ønsker, selv om den i nærværende Betænkning antydede Ordning gennemføres, er sikkert nok. Det kunde ogsaa være fristende at komme nærmere ind paa bl. a. Amternes Stilling, men jeg skal undlade det i Øjeblikket, dels fordi det ikke vedrører denne Sag, dels fordi der er saa daarlig Tid og ogsaa af den Grund, som en kendt Embedsmand forleden sagde til mig, at det at stikke Haanden i en Hvepserede er ingenting ved Siden af at forsøge paa en nærmere Ordning af Administrationen.

Indenrigsministeren (Rode): Da jeg paa Grund af Forhandlinger i Folketinget var fraværende ved denne Sags anden Behandling, maa jeg maaske, skønt der allerede af min Kollega er udtalt Tilslutning til Forslaget og de Bemærkninger, som er fremførte her, ogsaa fremsætte nogle Udtalelser.

Jeg kan ganske give min Tilslutning til, hvad Udvalget har udtalt, at der er Enighed om, hvad det nye Departement skal omfatte. Kun maa jeg gøre opmærksom paa, at det sidste Led i Rækken af de Sager, der er omtalte, nemlig Sundhedsvedtægterne, ikke var Genstand for Forhandling — i alt Fald kun ganske flygtigt —, den Gang vi talte om det i Udvalget, og at Sagen med Hensyn til Sundhedsvedtægterne jo ligger lidt ejendommeligt, forsaavidt som de hører baade under Justitsministeriet og under Indenrigsministeriet, og det væsentlig er den kommunale Side af Sagen, som for Øjeblikket ligger under Indenrigsministeriet. Det vilde vel for Resten være ønskeligt, om det hele kunde samles under Indenrigsministeriet, men det vedrører altsaa ogsaa et andet Ministerium.

Med Hensyn til den Forhaabning, som udtales i Slutningen af Betænkningen, om

at samle indenfor samme Administrationsomraade alle Sager af social Karakter, nærer jeg selv ogsaa i høj Grad Ønske om en saa stor Ensartethed i Behandlingen af disse Sager som muligt, men jeg gør opmærksom paa, at der er adskillige af de Sager, der her nævnes, som vel utvivlsomt har en, hvad man kalder, social Karakter; men som tillige har Karakter af Opdragelse, og jeg ved, at man fra anden Side i Rigsdagen lægger en Hovedvægt paa Opdragelsesmomentet og derfor maaske ikke vil være stemt for, at disse Sager flyttes fra Undervisningsministeriet, hvor de ligger, ind under Indenrigsministeriet. Men dette er jo et Fremtidsspørgsmaal og kun noget, som Udvalget udtrykker sin Mening om og sit Haab om. Jeg for mit Vedkommende kan kun udtrykke en almindelig Sympati med den Tankegang, som er udtrykt i denne Slutningsbemærkning. Selve Spørgsmaalet vedrører jo en Række andre Ministerier, paa hvis Vegne jeg ingen Bemyndigelse har til at tale.

Ordføreren (Kragh): Jeg takker den højtærede Indenrigsminister for den Tilslutning, han ved sine Bemærkninger har givet de Betragtninger, som jeg paa Udvalgets Vegne ved anden Behandling af Sagen har været Talsmand for. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det Tilsagn, som den højtærede Indenrigsminister har givet i Henseende til fremtidige Bestræbelser for at samle indenfor et enkelt Omraade saadanne Administrationsgrene, som har social Karakter, vil blive indfriet. Det er selvfølgelig klart, at hvad det sidste Punkt, Sundhedsvedtægterne, angaar, vil Ministeren for Øjeblikket ikke kunne lægge ind under det sociale Departement i Indenrigsministeriet andet, end hvad der for Tiden sorterer under Indenrigsministeriet. Men der ligger jo deri en stærk Opfordring til at søge at skaffe ogsaa de af Bestemmelserne angaaende den offentlige Sundhed, som henligger under et andet Ministerium, ind under Indenrigsministeriet. Hvad endelig de Omraader angaar, i hvilke et Opdragelsesmoment er til Stede, ønsker jeg at sige, at dette jo ingenlunde behøver at blive forsømt, fordi Sagen flyttes fra Undervisningsministeriet hen under Indenrigsministeriet. Der er ikke Spor af Tvivl om, at Aandssvageopdragelsen i og for sig ikke har nøje Tilknytning til Arbejdet med normale Personers Opdragelse og Undervisning, saaledes at der i og for sig ikke vil være noget som helst til Hinder for, at dette Arbejde organiseres fra et Departement